

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Газета виходить із вересня 1934 року.

10 квітня 2015 року.

№6 (2918)

1, 2, 3, 7 і 8 сторінки цього номера газети присвячені святу, яке наближається

ВЕЛИКІЙ ПЕРЕМОЗІ – 70 РОКІВ!

9 ТРАВНЯ 1945 РОКУ ЗАКІНЧИЛАСЯ НАЙКРОВОПРОЛИТНІША,
НАЙБІЛЬШ РУЙНІВНА ВІЙНА У СВІТОВІЙ ІСТОРІЇ.

НИЗЬКО ВКЛОНЯЄМОСЯ ТИМ, ХТО ЗАХИЩАВ ВІТЧИЗНУ ЗІ ЗБРОЄЮ В РУКАХ, ХТО
РОБИВ УСЕ МОЖЛИВЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ В ТИЛУ, У ПІДПІЛЛІ, СКРІЗЬ, ДЕ ЙШЛА ВІЙНА.
СХИЛЯЄМО ГОЛОВИ ПЕРЕД СВІТЛОЮ ПАМ'ЯТТЮ СМІЛИВИХ І МУЖНІХ СИНІВ
І ДОЧОК НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ, ЯКІ ЗАДЛЯ МИРУ ВІДДАЛИ СВОЄ ЖИТТЯ.

Руді вітрила підняла, пливе
Зловіща ніч на Україну.
Та поки серце в нас живе –
Нас не поставиш на коліна.
Безумна мати коси реє,
Зове повішеного сина.
Та поки серце в нас живе –
Нас не поставиш на коліна.
Колінь історія назве
Наш час – народженням
людини,
Та поки серце в нас живе, –
Нас не поставиш на коліна.
1.XII.1942 р.

Йдемо крізь ніч.
Останній вогник погас,
Як зманлива надія поета.
Якщо вмрем, на могилах
у нас
Виростуть прапори
і багнети.
3.XII.1942 р.

В. БУЛАСНКО,
колишній студент
філологічного факультету ДДУ.

Олесь ГОНЧАР, гвардії старший
сержант мінометної роти. 1945 р.

Знамено полку

Я завтра їду в Україну,
Яку покинув так давно,
Цілую, ставши на коліна,
Своє полкове знамено.
Дивлюсь на нього я востаннє
У нез'ясованій журбі.
Всю кров мою, мої скитання
Воно збрало у собі.
Мій стяг! Моя червона птице,
Усе з тобою ожива.
Вже бачу: хмарою куриться
Шляхів нестримна курява.
Вже бачу: стоїмо по груди
В траншеях в крижаній воді,
Ані хвороби, ні простуди,
Ні сталь – не брали нас тоді.
Звитагу нашу, наші болі,
Загиблих друзів імена
Читаю на шовковім полі
Свого ясного знамена.
Прощай, мій стяг, і не тьмарися:
На багрянім твоїм крилі
У дзвоні, в зойках пронеслися
Моїх поривів кораблі.
Усе, що разом пережито,
В походах вистраждано, – все,
Я знаю, інший гордовито
Прапороносець понесе!

Олесь ГОНЧАР.
(Із збірки «Фронтові поезії», К.: Дніпро. 1985).

У жовтні 1943 року із десятого класу ме-
не призвали в лави Червоної армії. Бойове
хрещення прийняв у Корсунь-Шевчен-
ківській операції. Там же одержав і перше
поранення. Після одужання знову був на-
правлений на фронт, де з боями пройшов
від Ржева Калінінської області до Риги.
Після одужання у зв'язку з другим по-
раненням був направлений у навчальний ра-
діополк. Там я набув кваліфікацію радіоте-
леграфіста.
Брав участь у війні з Японією.
Закінчення війни застало в Порт-Артурі.
За зразкове виконання урядових завдань
та командування під час Великої Вітчизняної
війни і в післявоєнний час нагороджений
чотирма бойовими орденами і більш ніж
двадцятьма медалями.

Микола Григорович СРМАКОВИЧ,
полковник у відставці.

Свій перший курс
в окопах я скінчив –
Комбат для мене
строгим був деканом,
Йдучи у наступ, куль я не лічив,
І то був залік мій і мій екзамен.
І лейтенанти, мов професори,
Оцінки ставили мені в матрикул
З вогню і диму...
Я тої пори мав сесії лише
й не мав канікул.
Була наука і важка, й гірка.
Та з дня на день ждучи,
що куля вкисить,
Я всі пройшов зі зброєю в руках
Чотири роки, всі чотири курси...

С. МУШНИК.
(Із кн. Б. Зайцева
«Студбат». – Х., 2005).

На довгі 1225 днів
та ночей Україна була
окупована німецькими
загарбниками. На тер-
иторії республіки бу-
ло зруйновано 714 міст,
більше 28 тисяч сіл, 16
тисяч промислових під-
приємств. Загальна су-
ма матеріальних збитків
склала 285 млрд. крб.

Ще на початку війни
2,5 мільйона громадян
України було мобілізо-
вано до Червоної армії,

близько півтора мільйо-
на добровільно вступили
до лав народного опол-
чення, понад два мільйо-
ни працювали на будів-
ництві оборонних споруд.

Україна втратила у вій-
ні майже 8 мільйонів чо-
ловик.

За мужність і відвагу
2072 українці отримали
звання Героя Радянсь-
кого Союзу, 32 з них –
дівчі і один – тричі (Іван
Кожедуб).

Редакція газети висловлює щирі вдячність голо-
ві ради ветеранів В. О. Балакіну й усім авторам, які
на замовлення представили матеріали у святковий
номер.

При підготовці газети використано також інформацію
історії університету, газети «Дніпропетровський уні-
верситет» («За передову науку»), стунду «Вони захи-
щали Батьківщину» тощо.

ВИХОВАНЦІ УНІВЕРСИТЕТУ, УДОСТОЄНІ ЗВАННЯ ГЕРОЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

Василь Павлович ЮБКІН.

Яків Пантелеймонович ВЕРГУН.

Павло Антонович РИДІН.

Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.
До суду тебе не скують ланцюги,
І руки не скрутять ворожі:
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.
Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити, і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою!

О. ОЛЕСЬ.
1917.

ПЕРЕМОЖЦІ КОНКУРСУ «ЛІДЕР СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКИ ДНУ ІМЕНІ ОЛЕСЯ ГОНЧАРА» 2013/2014 н. р.

У конкурсі взяли участь 27 студентів таких факультетів: історичного, української й іноземної філології та мистецтвознавства; біології, екології та медицини; суспільних наук і міжнародних відносин; фізики, електроніки та комп'ютерних систем, які мали найвагоміші здобутки в науковій роботі.

За перші місця змагалися відмінники, учасники й переможці Всеукраїнських студентських конкурсів та олімпіад, Міжнародних наукових конференцій, автори і співавтори нау-

кових публікацій. Найсильніші розподілилися за трьома науковими напрямками – «Суспільні й гуманітарні науки», «Природничі науки» та «Технічні науки».

Підсумки конкурсу свідчать про інтерес студентів до наукової роботи, що проявляється в отриманні різноманітних грантів, у перемогам у конкурсах і олімпіадах, у публікаціях у фахових виданнях України та закордонних держав.

В. ГОРБАНЬ,
науковий керівник студентського наукового товариства університету, доцент.

У НАПРЯМІ «СУСПІЛЬНІ Й ГУМАНІТАРНІ НАУКИ»

Назар ОЛЕЩУК,
студент гр. ІА-13м-1.
1-е місце

Марина СТРИЛЬЧУК,
студентка гр. ІА-13м-1.
2-е місце

Альона СТРИЛЬЧУК,
студентка гр. ІІ-13м-1.
3-є місце

У НАПРЯМІ «ПРИРОДНИЧІ НАУКИ»

Іван КРАВЦОВ,
студент гр. ББ-14с.
1-е місце

Анастасія СВИРИДЧЕНКО,
студентка гр. БЕ-11-1.
2-е місце

Василина ІВАНИШИН,
студентка гр. БЕ-11-1.
3-є місце

У НАПРЯМІ «ТЕХНІЧНІ НАУКИ»

Владислав ПОПОВ,
студент гр. КТ-14м-1.
1-е місце

Павло ГОРБУНОС,
студент гр. КТ-11-1.
2-е місце

Олександр КОЗИНЧЕНКО,
студент гр. ММ-14м-1.
3-є місце

ДО 100-РІЧЧЯ ДНУ ІМЕНІ ОЛЕСЯ ГОНЧАРА: МИ ПАМ'ЯТАЄМО, ЯК ЦЕ БУЛО

ВИПУСКНИКИ КАФЕДРИ ДВИГУНОБУДУВАННЯ – ЛАУРЕАТИ ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ УКРАЇНИ

За розробку унікального ракетного двигуна VG143 для четвертого ступеня ракети-носія легкого класу Євросоюзу «Вега» четверо випускників кафедри двигунобудування отримали Дипломи лауреатів Державної премії України в галузі науки і техніки за 2012 рік. Раділи тоді не тільки лауреати, а й усі ми: чудовий подарунок до 60-річчя кафедри і 95-річчя університету!

Державну премію отримали випускники 1968, 1972, 1978 та 1958 років: завідувач філіалу кафедри двигунобудування на ДП «КБ «Пів-

денне», доцент В. І. Конох, М. М. Яковенко, В. І. Коваленко та заступник генерального конструктора з двигунних установок конструкторського бюро, академік Міжнародної академії астронавтики В. М. Шнякін, який керував розробкою двигуна (йому премія присуджена посмертно).

Цікаво, що у двигуна VG143 є «прабатьки» з дніпропетровською пропискою. «Дідусь» – двигун злітно-посадкового ступеня на Місяць ще радянської програми, яку тоді не здійснили, а «батько» – двигун одного із ступенів «Сатани».

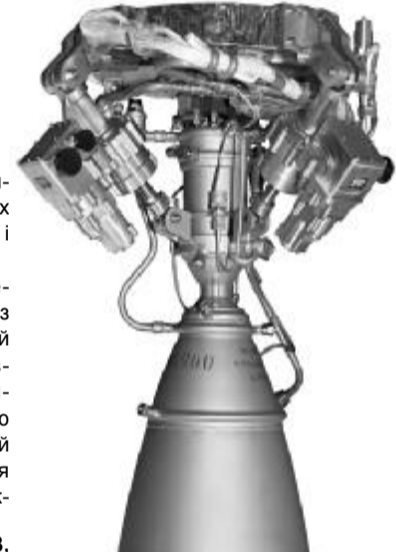
Розроблений нашими випускниками двигун багато в чому унікальний, у ньому реалізовано низку оригінальних запатентованих вирішень. Завдяки цьому вдалося отримати двигун із неперевершеною економічністю. Його вага 14,2 кг, а виготовляють його на нашому «Південмаші».

Усі характеристики двигуна повністю підтвержені льотними випробуваннями. Перший політ «Веги» відбувся 13 лютого 2012 року, вона вивела на орбіту відразу дев'ять супутників – два великих і сім «кубіків» вагою по 1,5 кг кожний. Це супутники

університетів Польщі, Італії, Угорщини, Румунії та інших європейських країн. Наш двигун включався тричі і точно вивів їх на потрібні орбіти.

Другий запуск ракети-носія «Вега» відбувся 7 травня 2013 року з космодрому Куру у Французькій Гвіані. «Вега» вивела на орбіту європейський і в'єтнамський супутники для спостереження за Землею та естонський супутник, створений студентами університету Тарту для тестування обладнання для електричних сонячних парусів.

Ю. МІТКОВ,
завідувач кафедри
двигунобудування.

Двигун четвертого ступеня ракети-носія «Вега».

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ОЛЕСЯ ГОНЧАРА ОГолошує конкурс на заміщення вакантних посад:

(Закінчення. Початок на 3-5 стор.)

На конкурс приймаються документи: 1) заява; 2) особовий листок з обліку кадрів; 3) фото 3х4; 4) автобіографія; 5) копія документів про вищу освіту (з пред'явленням оригіналу документа); 6) копія диплома кандидата (доктора) наук, якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 7) копія атестата старшого наукового співробітника, доцента (професора), якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 8) список наукових робіт та винаходів (завірені за останнім місцем роботи) (документи на конкурс приймаються протягом 1 тижня з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації);

молодшого наукового співробітника НДЛ фізики кристалів активних діелектриків кафедри фізики твердого тіла та оптоелектроніки факультету фізики, електроніки та комп'ютерних систем (д/б теми 6-312-15) – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(вища освіта за фахом «фізика», стаж роботи за фахом не менше 10-ти років, досвід з синтезу та досліджень монокристалів і тонких плівок активних діелектриків, вільне володіння державною мовою України).

На конкурс приймаються документи: 1) заява; 2) особовий листок з обліку кадрів; 3) фото 3х4; 4) автобіографія; 5) копія документів про вищу освіту (з пред'явленням оригіналу документа); 6) копія диплома кандидата (доктора) наук, якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 7) копія атестата старшого наукового співробітника, доцента (професора),

якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 8) список наукових робіт та винаходів (завірені за останнім місцем роботи) (документи на конкурс приймаються протягом 1 тижня з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації);

молодшого наукового співробітника НДЛ фізики кристалів активних діелектриків кафедри фізики твердого тіла та оптоелектроніки факультету фізики, електроніки та комп'ютерних систем (д/б теми 6-312-15) – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(вища освіта за фахом «фізика», стаж роботи за фахом не менше 10-ти років, досвід з автоматизації процесів синтезу та досліджень монокристалів і тонких плівок активних діелектриків, вільне володіння державною мовою України).

старшого наукового співробітника науково-дослідної групи кафедри зарубіжної лі-

тератури факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства (д/б теми 5-289-14) – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(вища освіта за спеціальністю «мова і література (російська)», наявність опублікованих праць у галузі соціології літератури або соціолінгвістики, наявність наукового ступеня кандидата або доктора наук, вільне володіння державною мовою України).

На конкурс приймаються документи: 1) заява; 2) особовий листок з обліку кадрів; 3) фото 3х4; 4) автобіографія; 5) копія документів про вищу освіту (з пред'явленням оригіналу документа); 6) копія диплома кандидата (доктора) наук, якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 7) копія атестата старшого наукового співробітника, доцента (професора), якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 8) список наукових робіт та винаходів (завірені за останнім місцем роботи) (документи на конкурс приймаються протягом 1 тижня з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації);

завідувача кафедри східноєвропейської історії – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(наявність наукового ступеня за профілем кафедри, вчене звання, стаж науково-педагогічної роботи у ВНЗ III-IV рівнів акредитації не менше 5 років, вільне володіння державною мовою України).

На конкурс приймаються документи: 1) заява; 2) особовий листок з обліку кадрів; 3) фото 3х4; 4) автобіографія; 5) копія документів про вищу освіту (з пред'явленням

оригіналу документа); 6) копія диплома кандидата (доктора) наук, якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 7) копія атестата доцента (професора), якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 8) список наукових робіт та винаходів (завірені за останнім місцем роботи) (документи на конкурс приймаються протягом 1 тижня з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації);

завідувача кафедри аерогідромеханіки та енергомасопереносу – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(наявність наукового ступеня доктора технічних наук, вчене звання професора, стаж науково-педагогічної роботи у ВНЗ III-IV рівнів акредитації не менше 10 років, вільне володіння державною мовою України).

професора кафедри адміністративного і кримінального права – 1 штатна одиниця (0,25 ставки)

(наявність наукового ступеня доктора юридичних наук, вчене звання доцента, наявність публікацій за фахом, досвід науково-педагогічної роботи у ВНЗ III-IV рівнів акредитації, вільне володіння державною мовою України).

На конкурс приймаються документи: 1) заява; 2) особовий листок з обліку кадрів; 3) фото 3х4; 4) автобіографія; 5) копія документів про вищу освіту (з пред'явленням оригіналу документа); 6) копія диплома кандидата (доктора) наук, якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 7) копія атестата доцента (професора),

якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 8) список наукових робіт та винаходів (завірені за останнім місцем роботи) (документи на конкурс приймаються протягом 1 тижня з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації);

доцента кафедри загальної та медичної психології – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(наявність наукового ступеня кандидата наук, що відповідає профілю кафедри, стаж науково-педагогічної роботи у ВНЗ III-IV рівнів акредитації не менше 5 років, наявність публікацій у наукових фахових виданнях із психології, вільне володіння державною мовою України).

На конкурс приймаються документи: 1) заява; 2) особовий листок з обліку кадрів; 3) фото 3х4; 4) автобіографія; 5) копія документів про вищу освіту (з пред'явленням оригіналу документа); 6) копія диплома кандидата (доктора) наук, якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 7) копія атестата доцента (професора), якщо є вимогою (з пред'явленням оригіналу документа); 8) список наукових робіт та винаходів (завірені за останнім місцем роботи) (документи на конкурс приймаються протягом 1 тижня з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації).

Наша адреса: 49010, м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72, навч. корпус №1, кімн. 217, тел.: (056) 374-98-27.

Проводи студентів на фронт. Ректор ДДУ Л. І. САФРОНОВ, в. о. секретаря парткому П. Ф. МАРТЮХІН та ін.

23 червня 1941 року відбувся загальноуніверситетський мітинг, який прийняв резолюцію: професорсько-викладацький склад, співробітники та студенти вважають своїм обов'язком стати на захист Вітчизни.

Понад 600 студентів, викладачів і співробітників за призовом чи добровільно пішли на фронт.

Під час війни загинули 160 викладачів, співробітників і студентів Дніпропетровського державного університету (так тоді називався наш університет). Їх імена золотом викарбовано на пам'ятному знаку, який до 60-річчя Перемоги встановлено біля наукової бібліотеки, та на стенді «Вони захищали Батьківщину», розміщеному на четвертому поверсі корпусу №1.

Георгій Петрович БИСТРИЦЬКИЙ, перший редактор університетської газети, ветеран Великої Вітчизняної війни.

Дорогами війни

*Мне судьба нелегкая
досталась,
Родилась как раз перед войной,
Кольбель не мама мне качала,
А вагон теплушки фронтовой.*

*Двое деток на руках у мамы,
Самолет врага вошел в пику,
Беженцев расстреливал он
прямо
На дороге, в поле, на песке.*

*Мама телом нас своим
накрыла,
Заклиная сущностью своей,
Горько и истово молилась,
Чтобы Бог сберег ее детей.*

*Не было ни книжек, ни игрушек,
Только тени помню по углам.*

*Помню руки ласковые мамы,
Голос, утешавший нас, как
прежде,
Сказкой разгонял он тени
мрака,
Зажигал в душе огонь надежды.*

*Зло уйдет. А счастье
воцарится,
Будут улыбаться солнцу
дети,
И вернется детство к нам
жар-птицей*

*Теплым утром рано
на рассвете.*

*Бог услышал мамин
молитвы...
Горького отчаянья полны,
В этой мясорубке,
в страшной битве
Мы брели дорогами войны.*

*Голод... Холод в темной
комнатушке,
Не до игр было детям там.*

*Только долгим было это дело,
Горе нам пришлось хлебнуть
сполна,
С ним и детство наше
пролетело,
Детство, что похитила
война.*

А. ГАРНАСВА,
доцент.

У ТИЛУ ЖІНКИ, СТАРИКИ ТА ДІТИ

Андрій Іванович НАГОРНИЙ.

Чоловіки воювали на фронті. У тилу залишилися жінки, старики та діти. Ось і лягла на їхні плечі непосильна робота із забезпечення фронту всім необхідним.

Розповідає учасник Великої Вітчизняної війни, доцент Андрій Іванович НАГОРНИЙ:

– Я в ту пору жив у селі, ходив до школи, але під час літніх канікул, із травня до вересня, працював на різних роботах у колгоспі, за що нам писали трудовні.

Тринадцятирічним хлопчиком прополював міжряддя кукурудзи та соняшників. Однокінний трьохлемішний плужок, за плужком іде жінка, а спереду під вуздечку я веду коня. Не без того, що задумуюся (звісно ж, хлопчисько!) і поведу коня по рядку, – тут мені вже й дістається на горіхи. Та частіше нас, дітей, жаліли. Хоча, бувало, що якась жінка і скаже:

– Та що ж мені оце за робота з таким помічником? – тримається за чепіги, іде за плужком і плаче...

У літню пору, у жнива (комбайнів, звичайно ж, не було), зерно-ві косили жатками на кінній тязі (у нас їх називали лобогрійками). На платформі жатки сидить якийсь дід, збирає скошену пшеницю в купки і скидає на землю, а за жатками ідуть жінки і в'яжуть снопи перевеслами із соломи. Надворі неймовірна спека, а щоб задовольнити спрагу, потрібна вода. Ось тут ми, хлопчики, і знадобилися. Діжка з водою стоїть у кінці поля, довжина якого один, а то й два кілометри. Набираємо відро води, беремо кружку й несемо з кінця в кінець по полю. Жінки нас радо зустрічають, п'ють воду і дякують: «От спасибі, рости великим!». Ось ми й ростою з відром води в руках по пекучому полю від сходу до заходу сонця.

Під час молотьби солому стягують у широкі смуги четвериком коней, а тягати однією конячкою порожній волок у зворотному напрямку – то вже була наша справа.

Веніамін Євгенович ДАВІДСОН.

МОЯ ОСТАННЯ НІЧ НА ФРОНТІ

До Великої Вітчизняної я вже служив у Червоній армії. Тому з перших днів війни з інженерним батальйоном, у якому я був командиром саперного відділення, опинився на фронті. Доводилося бувати в дуже важких і небезпечних ситуаціях, але мені везло: за два перші роки війни ні куля, ні осколок бомби чи снаряда мене не зачепили. А ось у ніч з 21-го на 22-е червня 1943 року (рівно через два роки після початку війни) я був тяжко поранений, і мій бойовий шлях закінчився. Розкажу, як це було.

Для виконання одного бойового завдання я повинен був вночі пройти німецьким мінним полем, розташованим між нашими і німецькими окопами. Прохід, очищений від мін, шириною у два кроки. Він був позначений надламаними гілками кушків. Куди «дивиться» надламана гілка, тільки в тому напрямку і можна рухатися до наступної надламаної гілки. Крок управо чи крок уліво загрожує пораненням або смертю. Задінеш тонкий дротик, який з'єднує кожні дві міни, – вони підстрибують над землею і в повітрі

вибухають, засипаючи тебе градом осколків. Це були так звані міни, які стрибають.

У якийсь момент я зійшов зі стежки. З обох боків від мене шугонуло полум'я вибухів, я впав, а отямившись, зрозумів, що підірвався. Болю не відчував, відчував тільки сильну слабкість. Потягнувся до правої ноги – чобота на ній не виявилось, на місці стопи відчув щось липке. Лівий рукав гімнастери розірваний, по руці тече кров. Піднятися не зміг, та це й небезпечно було, аби не наткнутися на ще одну міну. Зоставалося лежати. Німці, почувши вибухи, стурбувалися, запустили ракету, дали кілька кулеметних черг. Я почув шелест і зрозумів, що мене шукають. Але хто? Могло бути, що підкрадаються німецькі розвідники. Якби вони прийшли першими, залишалося б тільки застрелитися. Але я почув російську мову. Поклав пістолет у кобуру. Тихо подав голос. Двоє хлопців стали до мене наближатися. Я сказав їм: «Самі не підірвись», але вони підповзли до мене і витягли на стежку, до якої було всього кілька кроків. Тут вони підхопили мене під руки і на повний зріст потягли до нашої траншеї.

У траншеї спочатку поклали на плащ-палатку і хотіли нести до машини вчотирьох, але по вузькій траншеї дві людини поряд не поміщалися. Тоді комбат майор Олексій Іванович Євграфов звалив мене собі на спину і сказав «Тримайся за шию». Метрів сто, а може, й більше ніс мене, аж поки не закінчилися траншея. У кузові машини хлопці тримали мене на руках. Через півгодини я був на операційному столі в польовому госпіталі. Мое бойове життя закінчилося.

Але мені ще належало за півроку пройти п'ять госпіталів, послужити ще близько року в навчальному полку, на Червоній площі у Москві зустріти День Перемоги і в Московському державному університеті розпочати новий етап життя. А тепер мені йде 94-ий рік, і я сподіваюся зустріти 70-річчя Великої Перемоги над фашистською Німеччиною разом із Дніпропетровським національним університетом імені Олеся Гончара, якому віддав близько шістьдесяти років життя.

В. ДАВІДСОН,
професор,
заслужений працівник освіти України.
Фото Д. Кулика.

Олександра Чернова в 1941 році була секретарем комсомольської організації університету. Наприкінці серпня пішла на фронт. Була артилерійським розвідником, потім – командиром батареї. Почала війну рядовою, закінчила її гвардії капітаном. Відзначена орденами Вітчизняної війни I ступеня, Червоної Зірки, багатьма медалями.

Із перших днів війни студент-третьокурсник філологічного факультету молодший лейтенант Володимир Булаєнко пішов на фронт добровольцем. Загинув у Латвії. З березня 1965 року за рішенням комсомольських зборів філологічного факультету ім'я письменника В. Булаєнка

навічно занесене до списку студентів 3-го курсу українського відділення.

Це було в 1942 році під Харковом. Шоста повітряна армія одержала наказ підтримати наступ наземних військ. Командир полку і його заступники вилетіли до штабу дивізії для з'ясування обстановки і бойового завдання, а льотчики на аеродромі чекали наказу піднятися в повітря. Наземні війська розвивали наступ вдало, та під час однієї з контратак противника, що підтримувалася авіацією, аеродром був знищений, а льотчики залишилися без літаків і опинилися в напівооточенні. Кільце навколо них ось-ось мало замкнутися...

Пілотів зв'язалися зі штабом дивізії по радіо і отримали наказ вийти до своїх і будь-якою ціною винести прапор полку.

Олександр Рева взяв командування на себе і обгорнув прапор навколо свого тіла. Озброївшись гранатами, вирушили із зруйнованого аеродрому. Раз у раз натикаючись на німецькі дозори, під вогнем літаків пробиралися до своїх. У штабі Рева дістав із-під гімнастери полковий прапор і вручив його командирі. За це він був нагороджений медаллю «За відвагу».

Після війни О. Д. Рева працював у нашому університеті, захистив докторську дисертацію, став професором, завідував кафедрою на біофаці.

Голова ради ветеранів В. О. БАЛАКІН, колишній редактор газети «За передову науку» (так тоді називалася наша газета) Ю. А. КАРЦЕВ та зв'язкова з партизанами, колишній в'язень фашистського концтабору К. Т. КОЛЕСНИК (ДОБАРСЬКА) провели зустріч зі студентами університету.

